

Όταν

ανακαλούμε το παρελθόν, συχνά θλιβόμαστε γιατί στερήσαμε από την αγάπη μας πρόσωπα πού πλέον δεν βρίσκονται δίπλα μας να αγαπήσουμε.

Υιοθετούμε αυτή την εντύπωση γιατί απλά στρεφόμαστε προς λάθος κατεύθυνση. Εάν ο Θεός δεν είναι ο Θεός των νεκρών αλλά των ζώντων (Ματ. 22:33), τότε όλοι όσοι έφυγαν από τούτη τη γη, είναι ζωντανοί εν Χριστώ. Κι εμείς μπορούμε να στραφούμε προς αυτούς για συγχώρεση και μεσιτεία.

Δεν είναι ποτέ αργά εάν αληθινά πιστεύουμε τον Θεό, ως Θεό των ζώντων. Και ποτέ δεν θα πρέπει να μιλούμε για την αγάπη μας σε χρόνο παρελθόντα.

Ο θάνατος του σώματος δεν διασπά την σχέση, αφού αυτή ήταν, είναι και θα παραμείνει ζωντανή ανάμεσα σε ανθρώπους πού συναντήθηκαν και αγαπήθηκαν σε τούτη τη ζωή.

Ο θάνατος δεν είναι ποτέ το τέλος. Συνεχίζουμε να ζούμε όταν πεθαίνουμε, ακόμα και σε τούτη τη γη, αφού κληρονομούμε τους καρπούς της επίγειας ζωής και ύπαρξης μας σε όσους ακολουθούν. Και συνεχίζουμε να φέρουμε πάντοτε ευθύνη για την απήχηση της βιωτής μας.

Anthony Bloom

από το βιβλίο: *Ο θάνατος σαν κέρδος*

Πηγή: imverias.blogspot.gr